

Імёны

UZARI:

«Для ўсяго свой час»

На сцэне ён баец, а ў жыцці — філосаф. Спявак вельмі хацеў прадставіць нашу краіну на «Еўрабачанні» і заваяваў нарэшце пуцёўку ў Вену, хоць і не з першай спробы. А да гэтага паспеў пабываць на той сцэне ў амплуа бэк-вакаліста, аранжыроўшчыка... Пасля конкурсу артыст прызнаўся, што зразумеў галоўнае: важна дачакацца, калі прыйдзе твой час. Мы сустрэліся з Uzari, каб абмеркаваць яго погляды на сучасны шоу-бізнес і даведацца, чым ён жыве цяпер.

— Uzari, «Еўрабачанне» ўжо ў мінулым. Як ацэньваеце вынік?

— У фінал прайшлі тыя краіны, якім гэта прагнавалі: Швецыя, Расія, Бельгія, Італія. Хаця італьянцы, на мой погляд, не вельмі супадаюць з фарматам «Еўрабачання», бо іх выступленне асабіста ў мяне асацыіруецца больш з класічнай музыкай, якая павінна гучаць у іншай атмасферы...

Конкурс мае свае адметныя правілы, умовы і змяняе свой фармат кожны год. Калі там пачалі з'яўляцца такія артысты, як Lordi, Канчыта Вурст, то многія прыраўнялі іх да фрыкаў. Але, як па мне, такія каманды едуць на «Еўрабачанне» са сваёй ідэяй. Узяць тую ж каманду з Фінляндыі, у якую ўваходзілі людзі з асаблівасцямі развіцця. Іх пасыл быў аб тым, што права самарэалізавацца мае любы чалавек, а нам трэба старацца ім дапамагчы. І ў нас нумар быў прысвечаны анкалагічным хворым. Не ўсе разгледзелі гэта, бо не рабілася яўных акцэнтаў, але менавіта магчымасць закрануць такую сур'ёзную праблему і стала нашай мэтай паездкі на сёлетні конкурс.

— У вашай песні «Time» галоўная думка заключалася ў тым, што час можа быць на нашым баку, але здараецца, што ён гуляе супраць нас.

У вас стаўленне да яго ў сувязі з конкурсам змянілася?

— Кожная мая кампазіцыя, якую ствараў для «Еўрабачання», сведчыла, што я люблю гуляць з лёсам і заўсёды гатовы адказаць на яго выклікі. Гэта мяне падбадзёрвае і дае стымул для далейшага руху. А тут я гуляю з часам... Я ўсвядоміў адну вельмі важную рэч — я знайшоў сябе ў жыццёвай прасторы. Рэальна адчуў, што для ўсяго свой час. І кожны крок варта рабіць у той момант, калі ўсё спрыяе яму. Тады ты абавязкова аказваешся ў патрэбным месцы і з патрэбнымі людзьмі. Аналізуючы падзеі свайго жыцця, я разумею дакладна: час на маім баку. Усё атрымалася. Людзі пішуць мне словы падтрымкі, некаторыя не могуць зразумець, чаму мы не прайшлі далей. І я радуся таму, што настаў мой час паўдзельнічаць у такім конкурсе, а таксама прыёмна ўсведамляць, што і беларускія глядачы сталі больш падтрымліваць сваіх артыстаў і крытычных нядобразычлівых водгукў амаль не сустраэнеш. Спадзяюся, у наступным годзе падтрымка будзе яшчэ большай, бо я бачу, як змянілася сітуацыя. І для мяне гэта ўжо перамога.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Сваімі рукамі

ЧЭМПІЁНКА... ПА ШЫЦЦІ

Пра тое, як нашы Казань заваявалі

Ньюсмейкерам у галіне моды ў апошнія месяцы стаў... Мінскі дзяржаўны прафесійна-тэхнічны каледж швейнай вытворчасці. Спачатку адна з яго вучаніц заняла прызавое месца на «Млыне моды». А праз колькі дзён іншая студэнтка, Вольга ЗАКРЭЎСКАЯ, атрымала «золата» на чэмпіянаце прафесійнага майстэрства WorldSkills краін СНД у кампетэнцыі «Дызайн адзення» (ну, цяпер вы разумееце, у каго трэба сукенкі заказваць!). Як стаць найлепшай майстрыхай? Пра гэта мы вырашылі даведацца ад самой Вольгі. Дзяўчыну заспелі за працай у майстэрні каледжа. Паўсюль — на машынках, побач з манекенамі, на прасавальнай дошцы — расклеены стыкеры з англійскімі словамі. «Рыхтуюся да чэмпіянату свету ў Бразіліі, — тлумачыць Вольга. — Там усе заданні будуць на англійскай мове, таму трэба тэрмінамі авалодаць».

— Дома ты цяпер, напэўна, славагасць?

— Так, у вёсцы Капачы Магілёўскай вобласці, адкуль я прыехала, усе мяне пазнаюць і віншуюць. Ніхто ж не думаў, што чалавек з глыбінкі зможа працаваць. Прыемна, калі аднавяскоўцы падтрымліваюць.

— Як праходзіў турнір WorldSkills у Казані?

— Былі тры модулі. Спачатку мы шылі спадніцу: здымалі вымярэнні з манекена, рабілі чарцёж і лякала, раскройвалі... На ўсё — восем гадзін. Наступнае заданне — задэкарыраваць майку. Удзельнікам выдавалася аднолькавая фурнітура — гузікі, маланкі. Я прарэзала сілуэт дзяўчыны, а каб аздобіць ёй валасы, выкарыстала некалькі тэхнік — «ракако», вышыўку стужкамі, тамбурнае шво. Каўнерык дзяўчыне зрабіла з моднай цяпер «локшыны» — нарэзанай махрамі тканіны. Чым больш разнастайнымі тэхнікамі ты валодаеш, чым больш матэрыялаў выкарыстоўваеш, тым вышэйшы бал атрымаеш ад журы. Праўда, тут ёсць небяспека: калі возьмеш усю фурнітуру, атрымаецца «каша»... Апошнім заданнем стала наколка жакета (метад мадулявання адзення на манекене. — Аўт.). За восем гадзін пінжак неабходна было

Фота Ганны Бізунцовай

сфастрыгаваць і падрыхтаваць да прымеркі.

— Перад чэмпіянатам шмат трэніравалася?

— Вядома. У гэтай справе шмат што залежыць ад практыкі. Нашу каманду рыхтавала выкладчыца каледжа Ірына Уладзіміраўна Марозава. Мы ведалі толькі агульныя рысы заданняў, якія чакалі нас на турніры. Таму трэніраваліся шчыць розныя спадніцы, глядзелі, якая тэхналогія больш эканомная і хуткая. Майкі, на якіх практыкавалі дэкор, набывалі самыя танныя, бо за дзень штук 15 расходавалі.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Віншuem пераможцаў!

ЯНЫ — МАЛАДЫЯ. І ІМ НЕ ЎСЁ РОЎНА!

У сённяшнім нумары «Чырвоныя Чырвоная змены» мы падводзім вынікі нашага творчага конкурсу для маладых і юных няштатных аўтараў «Я — малады. І мне не ўсё роўна!...».

Ён пры падтрымцы Міністэрства адукацыі і Беларускага рэспубліканскага саюза моладзі праходзіў з верасня мінулага года па чэрвень сёлетняга. Але перш чым назваць імёны пераможцаў, па традыцыі правядзем «разбор палётаў», каб у будучыні ўдзельнікі наступных конкурсаў маглі пазбегнуць характэрных памылак і хібаў.

(Заканчэнне на 3-й стар. «ЧЗ».)

Фота Аляксандра Шаблюка

У рэдакцыю для ўзнагароджання завіталі двое пераможцаў конкурсу — Лізавета Карповіч і Віктар Есін.